పెలగా వున్న కుడిమోకాలుపై చేయి బరువంతా వేసి నేలకు కాస్త పైగా గాలిలో వేలాడుతున్న ఎడమపాదాన్ని ఒకవిధమైన విసురుతో ముందుకు లాక్కుంటూ...నడుం సగానికిపైగా వంగిపోతుంటే ... క్రింది పెదవిని రక్తం వచ్చేలా కొరికిపడ్తూ నడుస్తున్నాడతడు.

"ఇలాంటి గెటప్‌ను యిప్పటిదాకా ఏ 'జూ'లోనూ చూళ్లేదు ... ప్రామిస్..." ఆ మాటలతో పాటు సముద్రపు ఘోషలాంటి నవ్వులు హోరెత్తిపోయినయి.

ఆగలేదతను.. భుజానికున్న సంచీ వెనక్కూ...ముందుకూ అదోవిధంగా వేలాడుతుంటే...అలాగే నడుస్తున్నాడు.

"ఆ మధ్య ఏదో పిక్చరులో ... జంతువు వేషంలోని మనిషి యిలాగే..."

"ఎగ్జాక్ట్లీ..."

కారు మేఘాలు కురిపించే కుంభవృష్టిలా కురిసిన నవ్వులు ఎత్తుగా వున్న ఆ కారిడార్ కప్పుకు గుద్దుకుని ... మరింతగా ప్రతిధ్వనించినయి.

సృష్టిలో అన్నిటికన్నా అందమైనది నాభిలోంచి వుబికివచ్చే నవ్వంటారు సృష్టికి ప్రతిసృష్టి చేయగల సమ్మ స్త్రీ ... ఆ స్త్రీమూర్తి నిండు గుండెల్లోంచి ఒలికిపడే నవ్వు...ఈ లోకంలోని దుఃఖాన్నంతా తుడిచి వేయగలదంటారు...మరిదేమిటి? వారెందుకు నవ్వేది! ఆ నవ్వులో పురుషులే కాదు, చిగురాకులవంటి యువతులు కూడా హృదయపూర్వకంగా పాలు పంచుకుంటున్నారు ... ఎందుకని ... ఇలా పుట్టడంలో నా బాధ్యత ఎంతవరకని ... బోధపడలేదతనికి ... బుద్ధి తెలిసినప్పటి నుండీ అనుక్షణం కాల్చివేసే ఆ ప్రశ్నకు జవాబు ఆలోచించే శక్తి కూడా లేకపోయిందప్పుడు.

"మన క్యాంపస్‌కి ఇన్నాళ్ళకొక రేర్ స్పెసిమన్..." తీయని గొంతులోంచి ... ఆ మాటలు విషపు చుక్కల్లా రాలినాయి.

వంకరగా ... బలహీనంగా పడుతున్న అతని అడుగులు చితిమంటల్లా వీపుపై పోకే ఆ మాటల సెగలకు తట్టుకోలేక తడబడినయి. అసలే అద్దంలా మెరిసిపోతున్న ఆ చలువరాతి నేలపై ఏమాత్రం పట్టుత్వంలేని

కుడిపాదం పట్టుతప్పింది ... మోకాలుపై ఆసరగా పెట్టుకున్న చేయి క్రిందికి జారడంతో బోర్లాపడబోయి అరచేతులు నేలపై ఆనిస్తూ బరువుగా కూలబడిపోయాడు.

"ఓగ్గాడ్..." అది ఆక్రందనో...హర్షాతిరేకమో మరి ... కీచుమంది తీగలాంటి కంఠమొకటి. పక పక మని పదిగొంతుకలు ఒక్కసారిగా ఎగిరిపడడంతో...ఆ బరువుకు గుండెలు చితికిపోయినయి. 'వున్నత విద్య నభ్యసిస్తున్న మేధావుల్లారా...దయచేసి నవ్వకండి ... ఇలా పుట్టడం...ఈ అవిటితనం నా తప్పుకాదు... ఎవరో ఎక్కడినుండో విసిరిన శాపమిది ... ప్లీజ్ నవ్వకండి...' శరీరంలోని ప్రతికణమూ అరిచినా ఆ [illegible]...కన్నీటి చుక్కలు రెండు అతినెమ్మదిగా క్రిందికి జారినయి.

నాశనం మాత్రం ఆ గుండెల రొదలను వినిపించుకోలేదు ... ఇంకా బిగ్గరగా నవ్వుకుంటూ పక్కనుండి నడిచిపోయారు. ఆ క్షణం...ఏదో తెలియని భయంతో ఎండుటాకులా వణకిపోయాడతడు... వూపిరికూడా వినిపించకూడదన్నట్టుగా ... గుండెల్ని బిగపట్టాడప్పుడు...

సందప్పు దూరమయినాక ... అంత రాంతరాలోంచి సుదీర్ఘమైన నిట్టూర్పొకటి వెలువడుతుంటే...లేవాలనుకున్నాడు ... కాని

సాధ్యంకాలేదాక్షణం...నాలుగడుగులదూరంలో వున్న గోడవేపు జరిగాడు మెల్లగా...

కాస్త వెనగ్గా వున్న స్తంభాన్నానుకుని... అతడి ప్రతి కదలికనూ... కదలికనే కాదు... గుండెల మెలికలనూ విపితంగా... అతి స్పష్టంగా చూస్తున్న శివాని హృదయం గిజ గిజ తన్నుకుంది. ముందుకు కదలాలని, నిలబడేందుకు అతడికి చేయూతనివ్వాలని ఎంతోసేపటి నుండి అనుకుంటున్నా అడుగు మాత్రం ముందుకు వేయలేక పోయింది.

గోడనాసరాగా చేసుకుని లేచిన అతడు చేయి తీయగానే మళ్ళీ పడబోయాడు అప్పుడు మాత్రం అప్రయత్నంగా ఎవరో నెట్టినట్టుగా ఒక్క అంగలో బుజాల కిందుగా చేతులు వేసి ఒడిసి పట్టుకుంది జారిపడిన పుస్తకాలు పాదాల క్రింద నలిగిపోతుంటే.

"థాంక్యూ... థాంక్యూ వెరీమచ్" నన్ను కన్నీటిపొర దృష్టిని పలుముకుంటూంటే బలవంతంగా అన్నాడు.

అతడి విప్పారయతనూ, కళ్ళల్లో రెపరెప లాడే ఆ బెదురునూ చూస్తున్న గుండెలు ద్రవించిపోతుంటే, అప్పుడు నవ్వింది శివాని. ప్రత్యూష పవనాలకు పులకరించి కళ్ళు తెరిచే దిన్నారి పూవులు స్నిగ్ధంగా, తడితడిగా నవ్వింది. "క్లాసుదాకా సాయంగా రానా..." పెదాలు దాటిన ఆ మాటల్లో ముల్లోకాల్లోని సానుభూతంతా నిండుగా తొంగి చూపింది.

"ఫరవాలేదండీ నడవగలను" అంటూ ద్విగుణంగా నవ్వాడతను.

"ఏటువేపు..." క్రిందపడ్డ పుస్తకాల నేరుకున్నాక అడిగింది.

వూపిరి

"ఫిలాసఫీ డిపార్ట్‌మెంట్... అయామ్ సారీ... నా పేరు కృష్ణ... వంశీకృష్ణ..."

"ప్లీజ్ టు మీట్... అయామ్ శివాని..."

"మరొక్కసారి థాంక్సండీ..." కృతజ్ఞత నిండిన కళ్ళతో చెప్పి వెనుదిరిగిన అతడు వంకరగా... తల నేలకు తాకుతుందేమో నన్నంతగా వంగిపోయి నడుస్తున్న అతడు... ఆ వరండా మలుపు తిరిగేంతదాకా అలాగే చూస్తూ నిలబడిపోయింది శివాని.

* * *

"లేవనెత్తినప్పుడు కృతజ్ఞతలు చెప్పు కుంటూ అతను చూపిన చూపు... అబ్బ... ఈ జన్మ కంతటికీ మర్చిపోలేను బాబాయ్... పోస్టు గ్రాడ్యుయేషను రీసెర్చి చేస్తున్నవాళ్ళు అలా... వెకిలిగా హేళన చేస్తుంటే... నవ్వడం చూస్తుంటే... కోపానికి బదులు... ఈ నరజాతి పైనే అసహ్యమేసింది... ఛ... ఛ... బీస్ట్స్"

"పొరబడుతున్నావమ్మా... చేతనయిన సహాయం చేసుకోవడమే కాని... ఇలా అవమానించడం... హింసించడం ఎంతటి క్రూర మృగాలకైనా చేతకాదు... చూస్తున్నదాన్ని గురించి ఆలోచించగల మనిషే జాలిపడ గలడూ... హింసించగలడు. అది మనిషి స్వభావము... ఇక విద్య... మానవత్వమంటావా... ఆ రెండింటికి సంబంధమే లేదు... ఎంత చదువుకున్నా... మరెంత విజ్ఞానాన్నార్జించుకున్నా కొందరిలో మానవత్వ ముండదు... అలాంటి వారే విద్యకూ... సంస్కారానికీ సంబంధముండదని ఎప్పటి కప్పుడు నిరూపిస్తూంటారు. నిర్వచనం మారిపోయి... వెర్రిగా పెరిగిన ఈనాటి నాగరిక ప్రపంచంలో ఈలాంటి సాడిస్టుల సంఖ్యే ఎక్కువమరి..."

"నిజమే... చదువుకూ సంస్కారానికి సంబంధమే లేదు. మరీ చదువులెందుకు బాబాయ్... ఎందుకు... అదేం నేర్పిస్తున్నట్టు ..."

"పిచ్చితల్లీ... పూలను సిగలో ముడుచు కున్న ప్రతివారికీ ఆ పూలవిలువ తెలుస్తుందా? అలంకారంగా పెట్టుకుంటారంతే ... అంత మాత్రాన వాటి పవిత్రత తగ్గిపోతుందంటావా ...చదువూ అంతే...కొందరికది అన్నం పెట్టే అన్నపూర్ణ. మరికొందరికి మిథ్యాగౌరవాన్ని సాధించే కొలబద్ద... కొందరు మాత్రం ఆ అక్షరాల్లోని విజ్ఞానాన్ని ... వేదాంత సారాన్ని నరనరాలో నింపుకుంటారు... వాళ్ళేనమ్మా చివరకు మహాత్ములయ్యేది ... మంచి ని ముందుకు నడిపించేది ఆ మహాత్ములే ... ప్రతిదాంట్లోనూ మంచీ చెడూ వుంటాయి ... ఏదికావాలో ఎవరికి వారు మనోగతాన తెలుసుకోవలసిన విషయం..." చెప్పడం ఆపి ...ఆరిపోయిన పైపును తిరిగి వెలిగించు కోవడంలో నిమగ్నుడయాడు రాజశేఖరం.

"ఏమో .. సంకుచిత మనస్తత్వాలతో ... కుచించుకుపోయిన వ్యక్తిత్వాలతో...దారితప్పిన ఈనాటి మనిషి ఎటునేపు పోతున్నాడో ఎంతకూ అంతుపట్టదు... సరే బాబాయ్ .. టైమయింది వెళ్ళానిక ఆలస్యమయితే .. మా వార్డెనసలే హిడింబి..." అంటూ లేచింది శివాని.

ఆ మాటలకు చిన్నగా నవ్వుతూ తనూ లేచాడు రాజశేఖరం ఆమెను సాగనంప డానికని...

* * *

"నమస్కారమండీ..." నిర్మలంగా నవ్వుతూ చేతులు జోడించి అన్నాడతను.

కాఫీ తీసుకుని వెళ్తున్న శివాని అలాగే నిలబడిపోయింది అతనే... కాని నిన్నటి ఆ చూపులకు...ఈ కళ్ళకూ సంబంధమే లేదు. గాలి అలికిడయినా విపరీతంగా చలించిపోయే ఆ చూపులకూ... ఎంతకాంతితో మెరుస్తున్న వీటికి అసలు పోలికే లేదనిపించింది.

(48 వ పేజీ చూడండి)

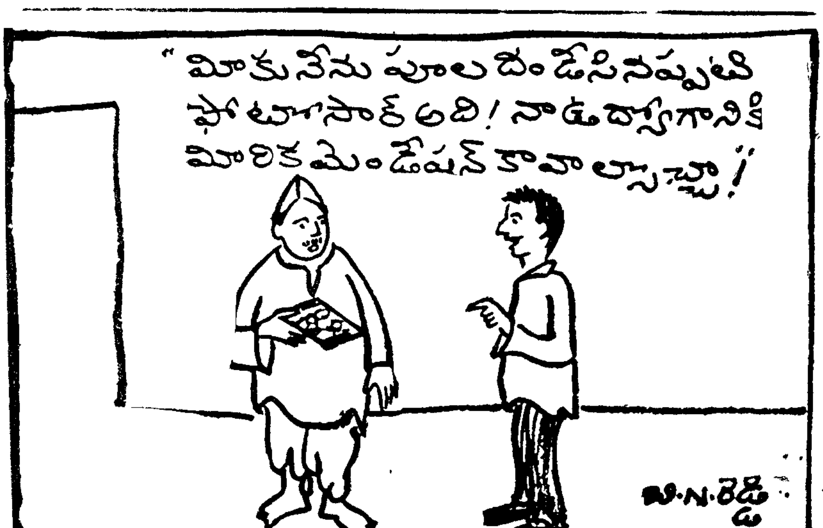

"చిన్నటి సంఘటన తల్చుకుంటేనే కంపరం పెత్తుతూంది ... నిజమే ... వాళ్ళంతా రాక్షసుల్లా ప్రవర్తిస్తుంటే నేను మాత్రం పూర్తిగా కదిలిపోయాను. ఏదో .. ఏదేదో చేసేయాలన్నంత ఆవేశం కలిగిందంటే నమ్మండి.." కాఫీ తాగినాక ... హేంకీతో పెదాలద్దుకుంటూ అంది.

క్రింది పెదవిని పెపక్కు విరిచి చిత్రంగా నవ్వాడు మాటలకతను "మనమెంత మంది రోగిష్ఠులమూ ... దారిద్ర్యంతో ధర్మాన్నమ్ముకుంటున్నామూ ... మనమెంత మంది ఆకలితో అలమటిస్తూ చూడడంలేదని... మృత్యువును మరెంత సన్నిహితంగా చూడడంలేదు ... మానవత్వం మాయమై...ఎంతమంది బుద్ధులవుతున్నారు .. మహాత్ములెంతమంది అవుతున్నారని .. అదంతే శివానిగారూ... కొందరెంత చిన్న విషయానికి కదిలిపోయి కంటతడి పెడ్తారో ...మరికొందరు పూర్తిగా వసంతం కళ్ళముందు మండిపోతున్నా ఏట్టి చలనం లేకుండా ... ఎంపరర్ నీరోలాగ... ' చిరునవ్వుతోనే చెప్పాడు

గుండెల్ని పిండివేసే ఆ స్వంత అనుభవాన్ని అతడంత నిర్లిప్తంగా నిర్వచించుకుంటూంటే కళ్ళు పెద్దవిగా చేసుకుని చూసింది శివాని

"అయితే...అయితే మీకేం బాధ కలగలేదా... ఆ విషయాన్ని అంత మామూలుగా తీసుకున్నారా..." వుండబట్టలేక అడిగింది.

"అంటి వాడినయినా హృదయమున్న మనిషిని ..బాధ ఎందుకుండదు...అయినా... అయినా ఒక్కటా ... రెండా... పాతికేళ్ళుగా ప్రతిక్షణం ఎదురయ్యే ఇలాంటి అనుభవాలు అలవాటయ్యి బాధించడం మానేసినయ్యి ... ఎప్పుడో అలాంటి సందర్భాల్లో తప్ప అసలు అంటివాడిననే విషయమే గుర్తుకు రాదు..." అప్పుడుమాత్రం మనసారా నవ్వుతూ చెప్పాడు.

"ఏమో ... మీ స్థితిలో నేనుంటే ... తట్టుకోలేకపోయేదాన్నేమో ... గుండెలు పగిలి చచ్చిపోయేదాన్ననిపించింది రియల్లీ..."

' లేదు శివానిగారూ...మీకా పరిస్థితిరాదు కాబట్టి అలా అనుకోవడం సహజం. మీ స్థానంలో నేనుంటే... నేనూ అదేమాట అనే వాడినేమో మరి! కాని... ఈ కాలం వుంది చూశారూ... చాలా చిత్రమైనది. ఎంతటి దుర్భరపరిస్థితుల్లో నయినా సరే... బతకడానికి ఊపిరిలూదుతుంది. దానిదృష్టిలో ఈసృష్టిలోని ప్రాణులన్నీ సమానమే ... లేనట్లయితే... మనిషికలా శపించగల శక్తే కనక వున్నట్టయితే ఈ సృష్టి ఏనాడో లయమయ్యేది... ఎప్పుడో తల క్రిందులయ్యేది..."

వూపిరి

(18వ పేజీ తరువాయి)

ఆ తర్వాత కొన్ని నిముషాలదాకా లారీ కప్పులోకి చూస్తూ మౌనంగా కూర్చుండిపోయిన శివాని హఠాత్తుగా అడిగింది "ఎక్కడుంటున్నారు" అంటూ.

"విద్యానగర్... తాతముత్తాతలు సంపాదించిన రెండు గదుల యిల్లు వుంది... ఆ యిక వెళ్దామా... కానుక ఒక్కటే మిగిలినట్టుంది.. " టేబిల్ పైన నమ్రంగా పెట్టుకున్న ఆమె చేతి గడియారంలోకి తొంగి చూస్తూ అన్నాడు.

చూడు! సూర్యుణ్ణి

పగలనక రేయనక
రక్తాన్ని చెమటగా ధారపోస్తూ,
తింటానికి తిండిలేక,
ఉంటానికి గూడులేక,
ఆకలి దప్పులతో అలమటించే
ఓ కష్టజీవి !
తోడూ నీడా ఎవరూ లేరని
'ఒరి దేవుడా' అని అలమటిస్తావేం?
సూర్యుడు కరుణ కాంతులు
ప్రసరింపచేస్తూ ఉంటే
మండుటెండ అని ఏడుస్తావేం ?
సరిగ్గా చూడు !
పగలంతా నువ్వు పడిన కష్టాన్ని చూసి
సానుభూతి భావంతో
'రక్తాశ్రువులను' రాలుస్తూ
నిన్ను వదలలేక, వదలలేక,
పశ్చిమాద్రి వెనుకకు
పోతున్నాడు దినకరుడు రక్తపుముద్దలా !

—"శాంతి"

"ఓ, అయామ్ సారీ.. చాలా సేపయింది కదూ.." నొచ్చుకుంటూ లేచింది తను కూడా...

కేంటీన్ బయటకు వచ్చినాక మాత్రం... పరిసరాల్లోని ప్రతి చూపూ తమపైనే పేరాడుతున్నట్టు గమనించింది శివాని ఎడమ వేపు మండి పడుతున్న ఎండలో ముందుకు వాలిన ముంగురుల నీలినీడలు తేటగా మిసమిసలాడే చెక్కిళ్ళ పై అల్లరిగా నాట్యమాడుతూంటే... ఆరోగ్యంగా ఎదిగిన అవయవాలు పొందిగ్గా కట్టిన చీరలో మరింతగా సొయగు పోతున్నప్పుడు... వేళ్ళు ముందుకు కట్టుకుని అతడికోసమన్నట్టు... నెమ్మదిగా అడుగులో అడుగులేస్తున్న ఆమె పక్కన... అతడేమిటి దిష్టిబొమ్మలా... అన్న సణుగుడాన్నీ వింతుకుని మాడుల్లా గుచ్చుకుంటున్నాయి చూపులన్నీ... శివాని మాత్రం గమనించి... గమనించనట్టుగానే నడిచింది ఆర్ట్సు కాలేజి మెట్లదాకా...

"మీకెలా కృతజ్ఞతలు తెలుపుకోవాలో తోచడంలేదు. నాజీవితంలో మొదటిసారిగా... నన్నొక మనిషిగా.. తోటివిద్యార్థిగా గుర్తించిన వ్యక్తిని చూశాను... చాలా థాంక్స్..." మెట్లెక్కబోతూ... ఒక్క క్షణం ఆగి అంటున్న అతడి కళ్ళల్లో తళుక్కున మెరిసిన తడిని చూసి చకితురాలయింది శివాని.

"ఏమేం చేసింది ... మనిషిని మనిషిగా చూడక... యింకెలా సాధ్యం..."ఏదో అందామనుకునేంతలోనే... వంకర నడకలో మెట్లెక్కుతూ వెళ్ళిపోయాడతను

అలా పెరిగిన పరిచయం...ఆ పవిత్రమైన విశ్వవిద్యాలయ ప్రాంగణంలో నిపుగా...ఎదిగి అందమైన స్నేహానికి పూలబాట వేసింది

* * *

అప్పుడే సంధ్య వాలుతూంది. లైబ్రరీ నుండి హాస్టలుకు వెళ్తుంటే కనిపించాడు వంశీకృష్ణ... లా కాలేజీ ముందున్న బస్సు స్టాపులో... అల్లంత దూరంలో చెట్టు కింద కూర్చుని వున్నాడు ఒంటరిగా...

"ఏమిటీ... ఇంత పొద్దుపోయిందాకా వున్నారు..."దగ్గరగా వచ్చి... పలకరించింది.

"అహ... ఏమీ లేదండీ... ప్రొఫెసరు గారింటికి వెళ్ళి కొన్ని నోట్సు తెచ్చుకోవడం మూలాన..." చెప్తూ... లేవబోయాడు

ఛటుక్కున భుజం పట్టి ఆపింది శివాని "ఫరవాలేదు... కూర్చోండి... కూర్చోండి' అంటూ.

ఆ స్పర్శకు ఒక్కసారిగా కుంచించుకు పోయాడతను... కొన్ని క్షణాలదాకా ఏదో అనుభూతికి లోనయి... ఆ స్థితిలో తలెత్తి ఆమెవేపు చూడలేకపోయాడు...

అతడిలోని ప్రతి కదలికనూ జాగ్రత్తగా గమనిస్తున్న ఆమె మాత్రం...ఆ సంధ్యాదేవి సిగలోని ఎర్రగులాబీలా... పల్చగా నవ్వింది "అయామ్ సారీ... మీరు లేస్తుంటే పడిపోతారేమోనన్న ఆదుర్దాతో... ప్రయత్నంగానే తాకాను..." అవసరం లేకున్నా...సంజాయిషీ చెప్పుకుంది మంద్ర స్వరంలో

వూపిరి

అప్పుడా... మాటలు దొరక్క బలవం తంగా... బలహీనంగా నవ్వాడు.

ఇక ఆ తర్వాత మాత్రం ముందుకు సాగడం చాలా కష్టమయింది... కాసేపటి తర్వాత శివానే అంది 'ఇక వెళ్తా' నంటూ. మంత్రముగ్ధునిలా తలూపడం తప్ప ఏమీ కనపలేకపోయాడు వంశీకృష్ణ...

* * *

"ఆ మాత్రం స్పర్శకే ఎంత వులిక్కి పడ్డాడో బాబాయ్... నీ అనే కాదు... ఎవరే మనిషి... ఎప్పుడూ తాకలేదేమో నన్నంత కలవరపడిపోయాడు... అతడి నా స్థితిలో చూస్తుంటే జాలితో హృదయం తల్లడిల్లిందంటే నమ్మండి!" కుర్చీలో వెనక్కువాలి చెప్పింది శివాని.

'పాపం! కొన్ని జీవితాలంతేనమ్మా... మనకెంతో సాధారణంగా కనిపించే విషయాలే వారి కంటికి అపురూపాలు... దురదృష్ట వంతుడు సంఘం మొదటి నుండీ అతడిని అంటరానివాడిగా దూరంగా వుంచింది... అందుకే... ఒకవ్యక్తి అందులోనూ నయనా అందం వున్న ఒక యువతి అంత చనువుగా తాకినప్పుడు... నమ్మలేకపోయాడు... రియల్లీ ఇంటరెస్టింగ్ కేరెక్టర్... అయ్ పిటీ హిమ్ బేబీ..." చదువుతున్న పుస్తకాన్ని మడిచి పెడుతూ అన్నాడు రాజశేఖరం.

"నిజానికి మనిషిలో పూర్తిగా నమ్మకాన్ని చంపుకున్నాడు అలాంటివాళ్ళు ఎలా ప్రవర్తిస్తారో...ఎవరైనా హఠాత్తుగా ఎదురుపడి 'నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను!' అంటే ఎలా రియాక్ట్ అవుతారో మరి. అవునూ... జైలు వార్డెనుగా... సూపరింటెండెంట్‌గా... ఐ. జి. ఆఫ్ ప్రిజన్స్‌గా ఎన్నో అనుభవాలుంది... ఎప్పుడైనా ఇలాంటి వ్యక్తులను చూశారా బాబాయ్..." కుతూహలంగా ముందుకు జరిగి కూర్చుంటూ అడిగింది.

ఆ మాటలకు చిన్నగా... శబ్దం కాకుండా నవ్వాడాయన. "జైలు ఆవరణలో నాకు తారసపడిన ప్రతి ఖైదీ... ఈ సమాజంపై నమ్మకాన్ని చంపుకున్నవాడేనమ్మా... అన్నింటిలోనూ... ఒక థ్రిల్లింగ్ ఎక్స్‌పీరియన్స్ చెప్తాను... రామయ్య అని వ్యక్తిపోగ మంచివాడే... కాని ఒక హత్య కేసులో వురిశిక్ష పడింది... ఇంక నెల రోజుల వ్యవధి వుందన్నప్పటినుండీ అతడిలో సంఘర్షణ మొదలయ్యింది...తన నీడను చూసి తనే భయపడి పోయేవాడు. జైల్లో ఎక్కడో... ఏదో అలికిడయినా... నిద్దట్లోనే కెవ్వుమనేవాడు... చివరికేస్థితికి వచ్చాడంటే ... ఎప్పుడయినా వార్డర్ తలుపువద్ద కెళ్తే చాలు... గబగబ వణకుతూ మూలకు నక్కేవాడు... బోరున ఏడ్చేసేవాడు... అలా ఇరవై రోజులు గడిచినాయి..." మిగిలివున్న కాఫీని పూర్తి చేయడానికన్నట్లు... చెప్పడం ఆపాడు.

ఆ మధ్య కాలాన్ని భరించలేక పోయింది శివాని 'తర్వాత (తొందర) బాబాయ్... ఆ తర్వాత... ఆ పది రోజుల్లో ఏం జరిగింది' ఆదుర్దాగా అడిగింది

"చెల్లబడుతుందమ్మా...వన్ మినిట్..." అంటూ వనయ్యూగాని చెప్పలేదాయన "ఆ తర్వాత... నే నెప్పుడు కనిపించినా దీనంగా చూసేవాడు .. ఏదో చెప్పాలన్నట్లు...అర్థిగా చూసేవాడు అతడి అవస్థను గమనించి ఒకనాడడిగాను–

"రామయ్యా... ఏమయినా చెప్పాలా..." ఆ మాత్రం అన్నాయితకే తల్లడిల్లిపోయాడతను. దుఃఖం పట్టలేక బోరున ఏడుస్తూ కాళ్ళు పట్టుకున్నాడు.

ఆ క్షణం నాకేటూ పాలుపోలేదు "ఛ ... యిదేమిటయ్యా ... వూరుకో..." అంటూ బలవంతంగా లేవదీశాను.

"నాకు చావాలని లేదయ్యా...నిజ వున్నది నిజమే కాని...హత్య మాత్రం చేయలేదు .. నాకు భయమేస్తూంది... మీ కంత నమ్మకం లేకపోతే...మనుషుల్లో కి కాదు ... అడవుల్లోకి వెళ్ళి పోతాను... జీవితాంతం అక్కడే బ్రతుకుతాను...నన్ను విడిచి పెట్టండి..." గుండెలవిసేలా రోదిస్తూ చెప్తున్న అతడిని చూస్తుంటే బేబీ ... నా కళ్ళు చెమ్మగిల్లినయి. కాని...నేను మాత్రమేం చేయగలను... నేనెవరిని...

కాని... ఆ చివరి దినం ... శిక్ష అమలు జరపడానికి రెండు గంటలు ముందు ... హైకోర్టు నుండి స్పెషల్ మెసెంజరు ... వురుగులు కక్కుతూ పరుగెత్తుకొచ్చాడు."

ఆ క్షణం శివాని శరీరం అప్రయత్నంగానే జలదరించిపోయింది ... వూపిరి బిగబట్టి నిటారుగా కూర్చుంటూ ... వినబోయేదానికోసం ఆత్రంగా నిరీక్షించింది.

"అసలు హంతకుడు దొరికాడని... రామయ్య వురిశిక్ష ఆపేయాలని ... 'స్టే' ఆర్డర్ తెచ్చాడు..."

"మైగాడ్..." ఉత్సుకతను భరించలేక ...గుండెలపై చేయి వేసుకుంటు అరిచినంత పని చేసింది శివాని ఆ మాటలు వింటూనే.

"అవును బేబీ ... అయ్ టూ ఫెల్ట్ ఎక్సైటెడ్...వందగజాలయినా ... రామయ్య సెల్ వద్దకు వెళ్ళడానికి కొన్ని గంటలయినట్లనిపించింది..."

నన్ను చూసిన మరుక్షణం మళ్ళీ బావురుమన్నాడు...

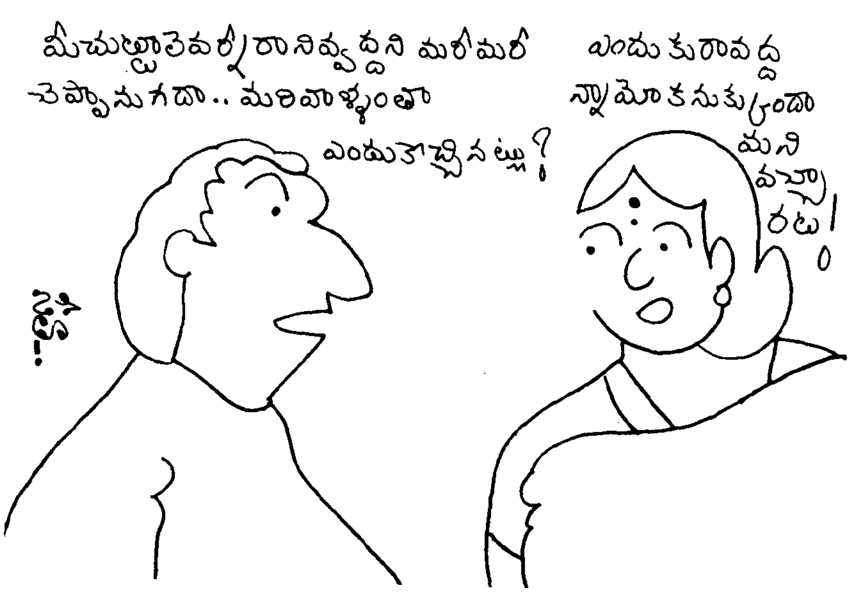

సినిమాతారలు

శ్రీదేవి, సుజాత, జయసుధ, జయప్రద ల ఫోటోల సెట్టు 5 రూ. ఎన్టీఆర్, ఎఎన్నార్, శోభన్‌బాబు, కృష్ణ, కృష్ణంరాజు ల ఫోటోల సెట్టు 6 రూ. నాటి గాయకుడు ఘంటసాల, నేటి గాయకుడు ఎస్.పి.బాల సుబ్రహ్మణ్యం ఫోటోల సెట్టు 4 రూ. సినీతారల చిరునామాల పుస్తకం 2 రూ. ఈ క్రింది అడ్రసుకు ఎం.ఓ. చేసిన వారికి పంపబడును.

... విజయవాడ-2.

లో భారతీయ సంస్కృతి విశ్వరూపం చూడండి! ఎందరో మెచ్చు కొన్న పుస్తకం! రూ. 2 లకే షాపులలో కొనండి!

ప్రచురణ :
శ్రీవాణీ గ్రంథమాల
తెనాలి-522201

తెలుగు పుస్తకాలు

కాశీమజిలీ కథలు	రూ. 15/-
గృహ వైద్యదీపిక 280 రోగాలకి	రూ. 10/-
కొక్కోకము (కామసూత్రాలు)	రూ. 10/-
అనుభవ వైద్యం అన్ని రోగాలకి	రూ. 20/-
వర్తక మర్మాలు (కుటీర పరిశ్రమలు)	రూ. 15/-
టైలరింగ్ బుక్ (బొమ్మలతో)	రూ. 15/-

4 పుస్తకములకు పోస్టేజి ఉచితం

ఉషా బుక్ సెంటర్

గాంధీనగర్, హైదరాబాదు - 1 (A P.)

శాస్త్ర ప్రయోగము • సత్ఫలితము

... హాస్పిటల్

సుఖవ్యాధులకు ప్రత్యేక చికిత్స

Phone No. 63753

వూపిరి

"వూరుకో రామయ్యా ... వూరుకో !" నిర్వచించలేని వుద్వేగంతో వెంటనే ఆ వార్త చెప్పలేకపోయాను...

"అయ్యగారూ...నన్ను విడిచిపెట్టండి... మీరు చెప్తే... వాళ్ళు వింటారయ్యా...నాకు చావాలని లేదు..." హృదయ విదారకంగా ఏడిచాడు.

"వూరుకో రామయ్యా ... నిన్ను వురి తీయడం లేదు... అసలు హంతకుడు దొరికాడు..." దడ దడ లాడే గుండెలతో ఎలాగో చెప్పాను.

ఆ క్షణం...ఎవరో కంఠం నొక్కినట్టు ...ఏడుపు ఆగిపోయింది నమ్మలేనట్టుగా ... నివ్వెరపోయాడు రామయ్య...

"అవును నిన్ను వురి తీయడంలేదు ... త్వరలో విడుదల కూడా చేస్తారు..." అతడి భుజాన్ని నొక్కుతూ చెప్పాను.

అప్పుడు నవ్వాడతను...పగలబడి నవ్వాడు. ఆ నాలుగు గోడలే కాదు ... పూర్తి జైలు ఆవరణంతా దద్దరిల్లి పోయేటట్టు ... ఆ ఆకాశం కూలిపోతున్నట్టు భయంకరంగా విరగబడినవ్వాడు...అలా...అలా...నవ్వుతూనే వున్నాడు చివరకు ... నవ్వడం చేతకాక ... స్పృహతప్పి పడిపోయాడు...

పరీక్ష చేశాక చెప్పాడు డాక్టరు...వూహించని ఆ వార్తకు తట్టుకోలేక మతి చలించిందని...

అప్పటివరకూ బిగపట్టిన వూపిరితో వింటున్న శివాని 'గ్గాడ్' అంటూ కుర్చీలో వెనక్కు వాలింది.

"అవును బేబీ... ఇలాంటి సంఘటనలు కథల్లోనే కాదు... అరుదయినా... నిజ జీవితాల్లోనూ సంభవిస్తాయి..." చెప్పడంపూర్తి చేసి; "ఇక పడుకుందాం బేబీ... నీవూ పడుకో... హాస్టలుకు రేపు వెళ్ళొచ్చు... నేనొచ్చి దిగబెడతాను..." అంటూ లేచాడు రాజశేఖరం...

* * *

పరీక్షల రోజులు రావడంతో... అంత కాలంగా అలుముకున్న రణగొణ ధ్వనులన్నీ సద్దుమణిగి... విశ్వ విద్యాలయ పరిసరాలన్నీ స్తబ్దుగా మారినయి. ప్రశాంతమైన ఆ నిశ్శబ్దంలో...ముడుచుకుపోయిన వంశీకృష్ణ గుండెల్లోని ఆత్మవిశ్వాసానికి విందుగా ఊపిరి లూదింది శివాని. ఎవరెన్ని విధాలుగా చెప్పుకున్నా... పర్వతంలా చలించని ఆమె అందమైన హృదయమే... స్నేహానికొక నిర్వచనమైనప్పుడు... ఆ నిండు హృదయంలోని సంస్కారాన్ని... అభిమానాన్ని... ఆప్యాయతనూ... తనివిదీరా అనుభవించాక... సృష్టి అంతా కొత్తగా తోచిందతడికి...ఆ సృష్టిలో తనూ ఒక విడదీయరాని భాగమన్న సత్యం ఆమె సాంగత్యంలో... సాన్నిధ్యంలో బోధపడినప్పుడు.. తనంత అదృష్టవంతుడు పూర్తి లోకంలోనే లేడని తృప్తిగా గుండెలపై చేయి వేసుకున్నాడు

ఆ రోజుల్లోనే . ఒకనాడన్నాడు, "మన పరిచయమయి ఏడాది కావస్తున్నా... ఒక విషయం అంతుపట్టటంలేదు శివా... నాలో ఏంచూసి...ఇంతమంది యిన్నుకుంటున్నా... ఎంతోమంది నీ స్నేహం కోసమే కాదు... కడగంటి చూపయినా చాలని తపించిపోతున్నా నాలో ఏముందని శివా...స్నేహం చేశావు..."

"పిచ్చి వంశీ ... ఫిలాసఫీలో మాస్టర్ డిగ్రీ చేస్తున్నావు... ఆ మాత్రం తెలియదా...ఏ పూవయినా పతితసిగలోనూ... పతివ్రత సిగలోనూ ఒకే విధంగా సువాసనలు విరజిమ్ముతుంది స్నేహమూ అంతే...అలకు వేందుకోక స్వచ్ఛమైన మనస్సు కోసం ఆరాటపడుతుందే కాని... ప్రత్యేకతలకు ప్రాధాన్యత నివ్వదు... ఎదుటి వ్యక్తి వ్యక్తిత్వాన్ని తీర్చిదిద్ది ఎలాంటి పరిస్థితుల్లోనూ వంగిపోకుండా సాన పడుతుందే కాని.. ప్రత్యేకతలకోసం వెతుక్కోదు . నీ స్నేహమంటే స్నేహపూరితమైన వెన్నెలాంటి నీ హృదయమంటే నాకు ప్రాణం... జీవితాంతం మన స్నేహకుసుమమిలాగే గుబాళిస్తుండాలనేది నేనెప్పుడూ ఆశించే వరం... నిజం వంశీ... పవిత్రమైన స్నేహం దొరకడమన్నది జీవితంలో ఒక అపురూపమయిన విషయం..." చల్లని ఆ వాతావరణంలో...మరింత చల్లగా చెప్పుకుపోయింది. ఆ మాటలు వింటూ ఆమెనే తేరిపార చూస్తున్న వంశీకృష్ణ పూర్తిగా స్పందించి పోయాడా క్షణం.

"నిజం శివా... నాకు మాత్రం నీ స్నేహమొక అపూర్వమైన వరమే... లేకపోతే... లేనట్టయితే... వెనెలా బ్రతగ్గలిగేవాడిని... జీవితాంతం... పాతికేళ్ళుగా లోలోనే సుడులు తిరిగిన ఆవేదన... అనుక్షణం రంపపుకోత కోసిన అవిటితనం... ఒంటరితనం నేనిప్పుడి

వన్నీ పూర్తిగా మరచిపోయాను శివా... ఈ జీవితానికేకాదు ఎన్ని జన్మలెత్తినా నీ ఋణం తీర్చుకోలేమ'' ఆర్ద్రంగా అన్నాడు.

''ఏమో ... అంతంత మాటలు ... నీ స్నేహమూ నాకెన్నో కొత్త విషయాలు బోధించింది...ఈ సమాజపు దృక్పథాన్ని ... ఈ మనుష్యుల మనస్తత్వాలనూ కొత్తకోణం నుండి శోధించే అవకాశం కలిగించింది. నీ అనుభవాలతో...నీ జీవితంతో నేను మాత్రం ఎన్ని నేర్చుకోలేదని...ఇక ఋణమంటావా... మన స్నేహమిలాగే ... ఎలాంటి పరిస్థితుల్లో నయినా ... ఇలాగే నిదిగిపోతే చాలు ... ఒకరి ఋణమొకరం తీర్చుకున్నట్టే...'' అరచేతిని మృదువుగా స్పృశిస్తూ చెప్తూంటే ...వంశీ కృష్ణ హృదయం మాత్రం ఆ స్నేహ పరిమళాలను నింపుకుని ఆకాశపు టంచుల దాకా ఎగిరిపోయింది.

* * *

''వెంటనే బయలుదేరి రమ్మని వూరి నుండి టెలిగ్రాం వచ్చింది వంశీ...సాయంత్రం వెళ్తున్నాను...'' ఆ నాడు క్లాసు నుండి పిలిపించి చెప్పింది శివాని.

ఆందోళనగా చూశాడా మాటలకు వంశీ కృష్ణ.

''ఏమోవంశీ... అమ్మకెలా వుందో... అసలే గుండెపోటు మనిషి...'' అంటుంటే ఆమె కంఠం పూడుకుపోయింది.

''ఏం జరగదు శివా... నీలాంటి అమృత హృదయులకు ఆ భగవంతుడే కష్టమూ కలిగించడు... అంత సాహసం అతడి కుండదు...'' ధైర్యం చెప్తూ, గోడనానరాగా వంకరగా నిల్చున్నా వంశీకృష్ణ... ఆమె కను మరుగయేదాకా అలాగే చూస్తూ వుండి పోయాడు ఆనాడు.

* * *

ఇంటిముందు వాకిట్లో బండి దిగగానే... ఎదురుగా కనిపించిన రవీంద్రను చూస్తూనే ఆశ్చర్యంతో తలమున్కలైంది శివాని. ఇదా విషయం... ఇందుకా టెలిగ్రామిచ్చింది... ఆనందంతో గుండెలు ఎగిరిపడుతుంటే... పరుగెత్తికెళ్ళి చేయి పట్టుకుంది ''ఎప్పు డొచ్చావు బావా... హైదరాబాదులో కలవ లేదేం...'' అంటూ.

''రెండు నెలల సెలవుంది... పరీక్షలు కదా... అయిన తర్వాత కలవవచ్చని అను కున్నాను... కాని సడన్‌గా వార్ స్టార్టయింది శివా... వెంటనే జాయిన్ కమ్మని ఆర్డర్స్ వచ్చినయి. అందుకే...''

ఆ మాటలు వింటూనే నివ్వెరపోయింది శివాని... ''అదేమిటి బావా... యిప్పుడు యుద్ధమేమిటి... అసలెందుకు...'' అప్రయత్నంగా అడ్డుకుంది కళ్ళల్లో నీలినీడలు అలుముకుంటూంటే.

అది చూసిన రవీంద్ర హృదయంకలుక్కు మంది. అయినా బయటకు కనిపించనీయ కుండా... భుజాలు పట్టుకుని లోనికి నడిపిం చాడు... ''పిచ్చిపిల్లా... యుద్ధమెందుకు వచ్చిందంటే ఏం చెప్పను... ఎవరైనా ఏమని చెప్తారు... అశాంతి నణచి... శాంతి ని స్థాపించాలంటే ఈ హింసా... యుద్ధాలూ తప్పవు. ఇక అశాంతి ఎందుకంటే..అదంతే.. మనిషెప్పుడూ అంతే... అశాంతిలోంచే ఈ నాగరికత మొగ్గలు తొడిగి పూలు పూసింది. ఆ పూలు వాడిపోకుండా... రాలిపోకుండా కాపాడుకునే ఆరాటంలో మళ్ళీ అశాంతి... ఆ అశాంతిలోంచి పుట్టే ఈ యుద్ధాలూ... యిదంతా ఒక వలయం శివా... అయినా... యుద్ధమెందుకూ అని ఆలోచించడం సైనికుడిగా నా బాధ్యత కాదు... ఆలోచించ కుండా పోరాడడమే నా కర్తవ్యం. అయామ్ ట్రెయిన్డ్ దట్‌వే... ఓకే డార్లింగ్...కాస్త విశ్రాంతి తీసుకో... ఆ తర్వాత మాట్లాడు కుందాం...'' ఆప్యాయంగా వీపు నిమురుతూ చెప్పకు పోతూంటే... అశ్రుపూరితాలయిన కనుదోయిని కనిపించనీయకుండా గబగబా లోనికి నడిచింది శివాని.

''ఏమో బాబూ ... పెళ్ళి యిప్పుడా ... తర్వాతా అనేది మీరిద్దరూ కలిసి నిర్ణయించు కోవలసిన విషయం, యిందులో నా ప్రమేయం వుండదు...'' ఆ రాత్రి భోజనాల వద్ద తన అభిప్రాయాన్ని చెప్పాడు వరంధామయ్య.

* * *

''ఏమో శివా ... యుద్ధానికి మరో పేరు మృత్యుముఖ మంటారు ... ఏమో ... నేను మాత్రం ఏమని చెప్పను... అందుకే శివా ... వచ్చినాక ..''

మందంగా వున్న వెన్నెల సమతలంగా ... సముద్రంలా పరచుకొని వుంది. ఆ వెన్నెల్లోని చల్లదనాన్నంతా జుర్రుకుని గంతులు వేస్తున్న పిల్లగాలి...ఆ పిల్లగాలి అల్లరికి ... మరింత అల్లరిగా ఎగురుతున్న అతడి ముంగురులనే చూస్తూ...వింటూ వుండిపోయింది శివాని.

''మాట్లాడు శివా ... నీ అభిప్రాయం కూడా...''

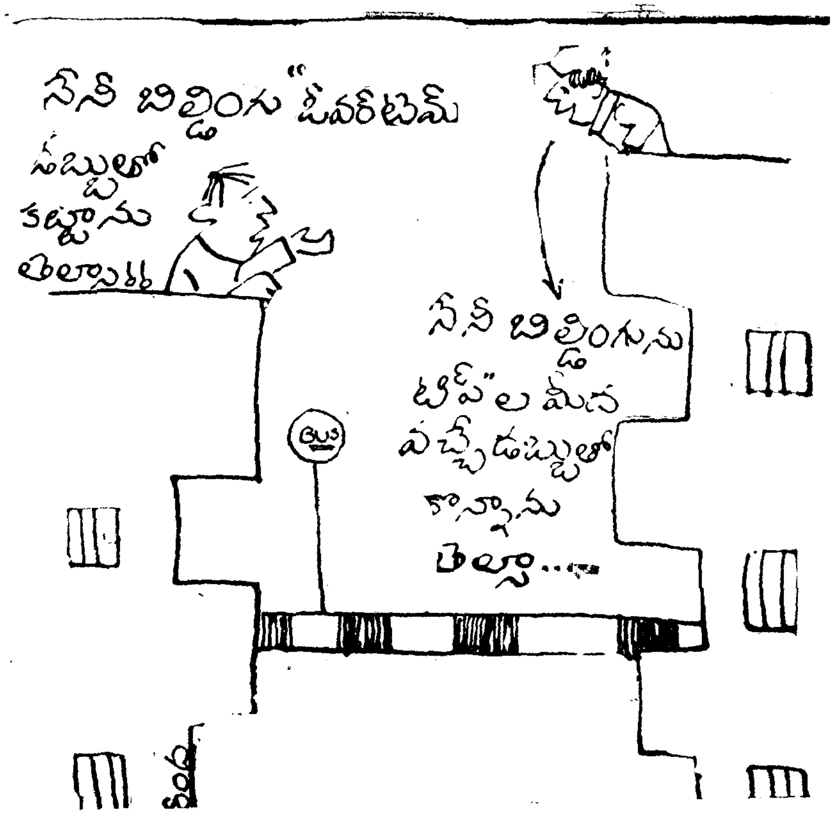

"నా మనసు తెలియదా బావా..." అంటు న్నప్పుడు... ఆమె కంఠం సన్నగా వణికింది.

"అదికాదు...నాకేదయినా..."

అప్పటిదాకా కనుపాపలోనే మెలికలు తిరిగిపోతున్న కన్నీరిక ఆగలేకపోయింది కటాలున ముందుకు వాలి ... ఆ మాటలు పూర్తి చేయనీయకుండా నుదురుతో ఆ పెదాలను బలంగా నొక్కేస్తూ ... ఆపు ఘ ఏడ్చింది శివాని విశ్శబ్దంగా...

ఆ కంఠాన్నలాగే పెనవేసుకుని ... వడి శిరస్సును కనురెప్పలతోనే ముద్దు పెట్టు కుంటూ మౌనంగా ఓదార్చాడు రవీంద్ర.

ఎవరికీ చెప్పకుండానే...ఎవరినీ ఆహ్వానించే వ్యవధి లేకుండానే...వూరికి వుత్తరంగా వున్న వెంకటేశ్వరస్వామి గుడిలో నిరాడంబరంగా జరిగిపోయింది పెళ్ళి.

ఆ తర్వాత మూడురోజులకే ... ఎన్నో ఆశలను...మరెన్నో కలలను గుండెల్లో నింపు కుని కన్నీటితో వీడ్కోలిస్తున్న శివానిని... ఆ గుమ్మంలోనే ఒంటరిగా వదలి యుద్ధ భూమికి వెళ్ళిపోయాడు కెప్టెన్ రవీంద్ర

అప్పుడు రవీంద్ర లేని ఆ రాత్రి స్వదేశం దూరంగా పారిపోయినప్పుడు గాని స్నేహితు లకు ముఖ్యంగా వంశీకృష్ణకు వుత్తరం వ్రాసే అవకాశం దొరకలేదు.

పరీక్షలకు వచ్చేసరికి ... వంశీకృష్ణ కనిపించలేదు...పరీక్షలకు హాజరు కాకుండానే వెళ్ళిపోయాడు. వాకబు చేస్తే యిల్లు అమ్మేసి పోయాడని తెలిసింది ... ఎక్కడికో మాత్రం...ఎవ్వరికీ తెలియదు...అంతే!

ఆ తర్వాత ... మళ్ళీ యిప్పుడు ... యిన్నేళ్ళకు...పదేళ్ళ కాలేమా...

రవీంద్రకు కల్నల్‌గా ప్రమోషనొచ్చి ... డార్జిలింగ్‌లో పోస్టింగయినాక ... బాబును కాన్వెంటులో చేర్పిస్తామని వెళ్ళిన శివాని ... అక్కడి ప్రిన్సిపాల్‌ను చూస్తూనే అవాక్కయి పోయింది...ఆ క్షణం విపరీతమైన వుద్వేగంతో...హృదయం స్వాధీనం తప్పి ... ఒక్కసారిగా గతంలోకి కూరుకుపోయింది...

"ఎన్నాళ్ళయింది శివా..." చెమ్మగిల్లిన కళ్ళను తపతప లాడిస్తూ అన్నాడు వంశీకృష్ణ చాలా సేపటికి...

ఆ మాటలకి లోకంలోకి వచ్చిన శివాని... భుజాలనిండుగా కప్పుకున్న శాలువాతో కళ్ళద్దుకుంటూ సమాధానం చెప్పకుండా ...

ఆ రోజు సాయం సమయాన... అలసి

వూపిరి

పోయిన సంధ్యాదేవి తన కనురెప్పలను... బరువుగా... అతి నెమ్మదిగ వాల్చు కుంటోంది. ఆ కడగంటి చూపుల చల్లని కిరణాలు తాకినప్పుడు... చుట్టూరా వున్న తెల్లని మంచుకొండలు మరింత తెల్లగా మెరుస్తూ... వింతకాంతులీనుతున్నాయి.

"ఇన్నాళ్ళూ ఒంటరిగా ఎలా వున్నావు వంశీ..." కాఫీ త్రాగడం సగంలోనే ఆపి హఠాత్తుగా అంది శివాని

ఆ మాటలకు అదోవిధంగా నవ్వాడు వంశీకృష్ణ "నేను ఒంటరినెలా అవుతాను

భూగోళం వయస్సంత వయస్సు

సముద్రాల అడుగున బిలియను ఏండ్ల సంవత్సరాల క్రితం నిక్షిప్తమైన సూక్ష్మ జీవుల ఖనిజ వనరులకు ప్రధాన 'నిర్మాతలు' అని సోవియట్ విజ్ఞానశాస్త్ర పరిషత్తు శిలా స్వరూప స్వభావాలను పరిశోధించే విభాగం లోని శాస్త్రవేత్తలు నిర్ధారించారు

ప్రాచీన శిలావశేషాలలోని జీవపదార్థాలను అధ్యయనం చేసి, వీనిలో ఎంతో ఇనుము, రాగి. మాంగనీసు, టంగ్స్టన్, తదితర ఖనిజాలు వున్నట్లు నిర్ధారించారు ఈ నిధులు యేర్పడడంలో జీవపదార్థాల నిర్ణయాత్మక పాత్ర వహించినట్లు సోవియట్ యూనియన్‌లో వివిధ ప్రాంతాలలో నిర్వహించిన పరిశోధనలు స్పష్టం చేశాయి సముద్రగర్భాలలో అపారంగా గల ఏకకణ జీవి అల్గే జీర్ణావశేషం ఫలితంగానే ఈ నిధులు ఉద్భవించినట్లు వీరు నిర్ధారించారు

శివా... నీవు నింపిన స్నేహ పరిమళాలు నాలో యింకా గుబాళిస్తూనే వున్నాయి... ఆ జ్ఞాపకాల సంగీతాలు అనుక్షణం తోడుగా వుంటూ... నన్నింకా తీర్చిదిద్ది... యిలా బ్రతికిస్తున్నాయి నిజం శివా...ఆ నాడు పెళ్ళి జరిగిందన్న నీ వుత్తరం చూసుకున్నాక ఏమో విపరీతంగా భయపడిపోయాను... నీ స్నేహానికి దూరమయి... మళ్ళీ ఒంటరిగా... అందరూ గేలిచేసే ఒక అవిటివాడిగా బ్రతకా లంటే భయమేసి పారిపోయాను... చచ్చిపోవా లనుకున్నాను కాని... నీకు జ్ఞాపకముందో... లేదో... ఒకనాడు చెప్పావు... 'మన జీవితం ఎగటి జీవితాన్ని కూడా వెలిగించాలని... మనలో వెలుగులు నింపుకోవడమే కాదు... యింకో బ్రతుకులోనూ కాంతి పుష్పాలు పూయించాలని!' ఆ పలుకులే శివా...ఆనాడు నీవు నింపిన ఆ వూపిరే నన్ను బ్రతికించింది. ఈ స్కూలును స్థాపించి ఎనిమిదేళ్ళవుతుంది. తలిదండ్రులు తమ పిల్లల బంగారు భవిష్యత్తును వెతుక్కుంటూ దేశం నలుమూలల నుండీ నన్ను వెదుక్కుంటూ యిక్కడికి... అది చాలదూ నేను బ్రతికి వుండడానికి..." దూరంగా కేరింతలు కొడుతూ... ఆడుకుంటున్న పిల్లల వేపు చూస్తూ చెప్పుకుపోయాడు

ఒకనాడు చెప్పినయితే చెప్పిందేమోకాని... అప్పుడు ఆమాటలు వింటున్నప్పుడుమా తమే తెలుసుకుంది తన స్నేహానికి అంత శక్తి వుందని... సముద్రంలాంటి ఒంటరితనం ప్రతిక్షణం వగేబడి నవ్వే అవిటితనం... కలలో కనిపించినా వెక్కిరించే జీవితం... వీటన్నిటి మధ్య... ధైర్యంగా...సంతృప్తి గా బ్రతకడానికి ... తన స్నేహమే వూపిరి పోసిందన్న ఆ అపురూపమైన విషయం వింటున్నప్పుడు ఈ జీవితానికిది చాలను కుంటే తృప్తితో కళ్ళు చెమ్మగిల్లుతుంటే...

భోజనాలయినాక... వెళ్దామనుకుంటు న్నప్పుడు చెప్పింది శివాని, "బాబుకు నీ పేరే పెట్టుకున్నాం వంశీ... వాడి అదృష్టమేమో మరి... నీ చూపులోకే వచ్చాడు... వాడిని నీ అంతటి వాడిగా...వ్యూహం. యింకా... యింకా... నీ కన్న వున్నతుడిగా తీర్చి దిద్దాలి..."

ఆమాటలకు గీతలానవ్వుతూ సమాధానం చెప్పకుండా "పదశివా కారుదాకావస్తాను" అంటూ లేచిన వంశీకృష్ణ కాలు జారింది... ముందుకు తూలిపోయాడు.

కనురెప్పపాటులో... భుజాల క్రిందుగా చేతులువేసి ఒడిసి పట్టుకుంది శివాని, "వయసు పైబడుతూంది వంశీ... కాస్త జాగత్తగా వుండాలి... పద... నేను నడిపి స్తాను..." అంటూ...

కారు కనుమరుగవుతున్నప్పుడు మాత్రం అరచేతి వెనక భాగంతో కళ్ళు తుడుచు కుంటూ... వూతంగా వంగిపోయి యింటివేపు నడిచాడు వంశీకృష్ణ చల్లటి గాలికి శరీరం సన్నగా వణికి పోతుంటే.